

Kom mee naar **buiten!**

Natuurorganisaties en onderzoekers luiden de noodklok: wij raken vervreemd van alles wat groeit en bloeit. Terwijl de natuur zoveel te bieden heeft.

Interviews

David Wieland (25), grafisch ontwerper
'In het bos heb je niks aan je creditkaart'	34
Jeanette Boogmans (44), organisator van natuuractiviteiten
'De natuur is één grote speeltuin'	35
Bertus van den Brink (66), natuurgids voor IVN
'Meer weten verdiept mijn beleving'	36

Verder

Oerbehoefte	32
Getemd versus ongetemd	33
Natuur voor beginners (en gevorderden)	35
Wildgevaar	37
Naar buiten met kinderen	37

We kunnen niet zonder

Wandelaars klagen tegenwoordig dat de blaadjes in het bos aan de wielen van de kinderwagen plakken. We lijken vervreemd van de natuur die ons omringt. Terwijl een verblijf in bos, hei of wei zo enorm weldadig kan zijn voor een mens.

Tekst en interviews: **Helen Dekker** Illustraties: **Elly Hees**

In de jaren zeventig was de natuur hip. Niet slechts een fraai decor voor Sporthuis Centrum, waar we ons nestelden in de zitkuil. Nee, natuur was zélf onderwerp van vermaak. Wandelroutes heetten voortaan natuurpaden, in zelfgebreide truien kampeerden we massaal bij de boer. De natuur drong zelfs ons huis binnen, in de vorm van bamboe eet-tafels en fotobehang van weelderige bossen. Mijn ouders hadden zo'n wandvullend tafereel. Bomen in het tegenlicht van een oranje zon, waardoor de takken en bladeren veranderden in mysterieuze figuurtjes waar je natuurwezens in kon herkennen, ook helemaal volgens de tijdgeest, want in de 'dawning age of Aquarius' (*Hair*) was er volop aandacht voor spirituele natuurbeleving.

Elke zondag gingen we heel aards wandelen in de Amsterdamse Waterleidingduinen. Mijn vader leidde ons als een indiaan - gebogen rug en door de knieën, vinger aan de lippen voor stilte – het pad af op zoek naar Avontuur. Het summum was een konijnenschedeltje vinden, vaak bleef het bij een hoop verdroogde keutels. Maar het plezier was er niet minder om.

Behalve konijnen grazen er nu ook Schotse hooglanders in de Amsterdamse Waterleidingduinen. Maar een vader in sluiphouding kom ik er niet meer tegen. Anno 2011 lijkt het alsof we verder van de natuur af staan dan ooit, al is dat niet met zekerheid te zeggen, want onderzoek naar het aantal bezoeken aan natuurgebieden levert tegenstrijdige cijfers op. 'Er wordt geen eenduidige onderzoeksmethode gebruikt', legt Birgit Elands uit, universitair docent Bos- en natuurbeleid aan de Wageningen Universiteit. Volgens haar lijkt het erop dat het klassieke bosbezoek in ons land afneemt en het bezoek aan groen in en om de stad toeneemt.

Oerbehoefte

We kijken veel liever naar natuur dan naar gebouwen, blijkt al uit de eerste studies uit de jaren zeventig naar wat mensen mooi vinden. Zelfs een plaatje van een 'middelmatig' landschap waarden we hoger dan de meest prachtige bebouwing. Volgens de bioloog Edward Osborne Wilson is dat omdat de liefde voor natuur is aangeboren. Het is een overblijfsel uit de tijd dat onze voorouders op de Afrikaanse savanne leefden. Daarom hebben we ook een sterke voorkeur voor halfopen landschappen met hier en daar wat bomen en water. Die appelleren aan onze oerbehoefte: we kunnen er schuilen, voor roofdieren bijvoorbeeld, maar tegelijkertijd is het in die open vlaktes makkelijker voedsel vinden.